

O Božím vzkazu a jeho adresátech

Sk 2,1-6 Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvati. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí.

Sk 2,36-40: Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.“ Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“

Sk 2,20-24: Slunce se obrátí v temnotu a měsíc se změní v krev, než přijde den Páně, velký a slavný; a každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude zachráněn. Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.

I. Letnice

Ježíšovým učedníkům se sice nezhroutil svět, ale dost potměněl. Byli různého původu a s rozdílnou minulostí a

dohromady je dalo to, že patřili k Ježíšovi. Doprovázeli ho a spojili s ním své naděje, ale když byl ukřižován, vzaly ty naděje za své. Byli zklamaní a smutní. Ale v životě žádná prohra (ani žádná výhra) není definitivní. Jsou dny, kdy nevím kudy kam, ale možná existuje cesta, která bude dobrá: sice ji teď nevidím, ale Bůh o ní ví.

Stalo se, že lidi zas jednou společně slavili jeden svátek a učedníci tam byli také. Říkáme jim učedníci, ale teď už to vlastně jsou apoštolé. To slovo značí, že jsou vyslanci. Ježíš je poslal za lidmi: za těmi u nich doma nebo o kus dál nebo třeba až na konec světa. Řekněte jim, že je má Bůh rád. Vy jste toho svědky, tak je pozvěte, ať si podle toho nějak ujasní, co je v životě nejdůležitější a co miň, ať si uklidí v hlavě a v srdci a ať to udělají tak, aby tam měli dost místa pro odpuštění hříchů, protože z některých zádrhelů a šlamastyk to bez odpuštění dál nepůjde.

S tím poslal Ježíš apoštoly za lidmi. Pro toho, kdo ani sám neví kudy kam a navíc je mu smutno, je to dost nesnadný úkol. Ale Petr se při té slavnosti ujal slova a snažil se ten Boží vzkaz předat.

II. Odesílatel

Odesílatelem toho vzkazu je Bůh. Církev může lidi k něčemu nabádat a napomínat, ale aby to brali vážně, musejí porozumět, že to nevymyslela ona, ale Bůh. A tak Petr mluvil ze všeho nejdůležitějšího o Ježíšovi. Někteří ho pamatovali, jiní o něm aspoň slyšeli. Byl pro ně kontroverzní postava, protože se neshodli, co vlastně říkal a dělal a co to znamenalo (však se o tom v evangeliích vypráví, jak jedni hltali každé jeho slovo, a druzí s ním prudce nesouhlasili).

Šířily se pověsti o jeho mocných činech, znameních a divech. Velké divy dovede i leckdo jiný, ale tyhle dělal prostřednictvím Ježíše sám Bůh. Znamená to, že v těch divech a znameních přichází Boží království přímo k vám až na dotek, a to je něco, co jiní divotvorci a mocní činitelé prostě nedokážou. Ježíš je Boží vůle v lidském těle. Bůh rozhodl, že bude vydán na smrt, což se pak stalo, ale nenechal ho v její moci. Smrt není slabá, ale Boží vůle v její moci není.

My máme lidem vyřídit, že je Bůh má rád, tak ať si podle toho ujasní, co je v životě důležité, a pustí si do svědomí a do vztahů odpuštění, jehož autorem a dárce je Bůh, který je i odesílatelem toho vzkazu.

III. Adresáti

Církev může lidi k něčemu nabádat a napomínat, ale aby to brali vážně, musejí porozumět, že se to týká konkrétně jejich dnešního životního příběhu. A toho, jak to bude dál.

Jestli se kdysi obávali věčného zatracení, dnes to neprožívají jako ožehavé téma a trápí je spíš stres, deprese, vnitřní vyhoření. Děsivá představa neúspěchu. Prohraného života. S překážkami lidi zápasili vždycky a je to tak pořád, jen to trauma (aspoň mladší generace) dnes nacházejí spíš v sobě. Těžko se s tím vyrovnává, smysl života dostává zabrat a vnitřní osamění nabývá na síle.

Vytvořili jsme bohatou společnost, kde se docela dobře žije, ale základy nemá pevné a sem tam se začíná sypat a rozpadat. V takovém světě máme vyřídit vzkaz adresátům, kteří na staré recepty (kam radí i církve) nejsou zvědaví a i s mnoha novými už mají špatnou zkušenost.

Než začneme někomu něco vykládat, koukněme do zrcadla: vždyť jsme nejen svědky, ale sami jsme i adresáty toho, co řekl Bůh.

IV. Vzkaz

Urovnejte si to v hlavě a v srdci a ve vztazích podle toho, že nás Bůh má rád. A když jemu za to stojíte, mějte sami sebe rádi i vy.

Když tenkrát společně slavili ten svátek, stalo se cosi, co vypravěč líčí jako plamínky nad hlavami a k tomu nepřeslechnutelné zvukové signály, že teď máme dávat pozor. Umělecky tím naznačil, že se to vymyká našim dovednostem, a co se teď bude dít, činí Bůh.

Bývaly časy, kdy si lidi náramně rozuměli a byli spolu zajedno,

ne jako dnes. Zlaté časy? Vůbec ne: chtěli si udělat velké, hrdé člověčí jméno, a jak jim tak bobtnalo sebevědomí, rozumět si úplně přestali. To Bůh jim to překazil, protože už si byli nebezpeční.

Teď na té slavnosti to bylo naopak. Lidi, co tam byli, se nestačili divit, jak to, že jedni druhým rozumějí, když jim to předtím nešlo. Asi to bylo tím, že si navzájem vyřizovali tamten Boží vzkaz. Lidské vztahy nebývají výstavní přehlídkou životní radosti a čistoty (a to mluvím i o všech nás). Když někomu najednou přinesete kus Boží lásky a když nabídnete odpuštění, možná i on bude mít za to, že mluvíte jaksi divně, jinak než to obvykle chodívá.

Boží vůle vypadá divně, když vstoupí do lidských vztahů, které normalizovalo sobectví, nenávisť a strach. Vypadá divně, ale v tom normalizovaném se žije hůř.

požehnání

Radostně plesejte, jásejte, Bohu vzdávejte chválu a rozhlašujte: Hospodin zachránil svůj lid.

Tato dávná prorokova výzva se může rozzářit i v našem životě, ale to je na nás, je to naše poslání i radost.

A tak se vydejte, kam máte namířeno, a jděte tam k chvále Pánu Bohu a ku prospěchu sobě i druhým,

vybaveni Božím milosrdenstvím, vyzbrojeni jeho láskou a povolání jeho spolehlivou věrností.

Vždyť Bůh na vás pamatuje dnem i nocí a sám nese i všechna vaše neúnosná břemena.

Jeho milost a pokoj v jeho jménu půjdou s vámi. Amen.